

*Примаков К. Ю.,**здобувач кафедри цивільного, адміністративного та фінансового права
Інституту права імені Володимира Сташиса
Класичного приватного університету*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ, ВІДОБРАЖЕНОЇ В ЕЛЕКТРОННОМУ ВИГЛЯДІ

Анотація. У статті здійснюється спроба дослідити зміст адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді.

Ключові слова: інформація, масова інформація, відображена в електронному вигляді, адміністративно-правове регулювання, засоби масової інформації, держава.

Постановка проблеми. У ХХІ столітті вільна циркуляція масової інформації є одним із основних факторів геополітичного, економічного і соціального розвитку сучасних країн. Інтенсивне впровадження інформаційно-комунікаційних технологій впливає на геополітичну структуру світу, поглиблює економічну та культурну інтеграцію. Електронна інформація – це вже не тільки найважливіший фактор володіння новими знаннями і критерій освіченості, а ще і засіб супроводження товарів і послуг, укладення угод, підтвердження подій та фактів. Усе це неодмінно змушує Україну визначити стан державного регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, розробити сучасні адміністративні механізми контролю за суб'єктами її виготовлення та розповсюдження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науково-теоретичне підґрунтя дослідження змісту інформації, зокрема адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації, склали наукові праці українських та зарубіжних фахівців у галузі загальної теорії держави і права, інформаційного права, адміністративного права. Відмітемо праці С.С. Алексєєва, І.В. Арістової, І.Л. Бачило, В.М. Брижка, В.В. Галунька, О.С. Денисової, Р.А. Калюжного, В.О. Копилова, Б.А. Кормич, Т.А. Костецької, О.В. Кохановської, Л.В. Кузенко, А.І. Марущака, П.М. Рабиновича, М. М. Рассолова, Р.С. Свистовича, Ю.О. Тихомирова, М.А. Федотова, В.С. Цимбалюка та інших. Питання, пов'язані з регулюванням правовідносини, що виникають із приводу масової інформації, відображеної в електронному вигляді, в останній час піднімалися в працях Д.В. Андрєєва, У.Б. Андрусів, О.А. Баранова, Ю.П. Бурило, Г.М. Красноступ, О.О. Мацкевич, А.М. Новицького, К.В. Степаненка та інших вітчизняних науковців. Водночас не можна не помітити відсутність фундаментальних теоретичних розробок щодо визначення основ регулювання масової інформації, відображеної в електронному вигляді, її ролі в політичній і соціальній системі суспільства.

Такий стан речей підкреслює актуальність і важливість для вітчизняної юридичної науки дослідження змісту адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, що і є головною метою статті.

Виклад основного матеріалу. Ефективне здійснення адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації

в Україні пов'язане з діяльністю відповідних інститутів, а також засобів передачі масової інформації. При цьому основною задачею органів державної влади є створення справедливих, зрозумілих, прозорих умов циркуляції створеної людиною або об'єднанням людей інформації з різноманітної тематики, яка, доходячи до користувача, отримує масовість. Масова інформація, будучи сукупністю відомостей, які адекватно відображають процеси суспільного буття, призначених для необмеженого кола осіб, має розповсюджуватися засобами масової інформації за допомогою спеціальних технічних систем і пристроїв. Із цього випливає питання форми засобів масової інформації. У сучасному стані засоби масової інформації бувають друкованими або електронними. В Україні законодавчого закріплення поняття «друкована інформація» та «електронна інформація» немає, тому для їх розмежування використовують законодавчі норми про друковані та аудіовізуальні (електронні) засоби масової інформації.

Орієнтиром під час визначення електронної інформації вважають її поняття, закладене в Законі України «Про інформацію», ст. 1 якого визначає інформацію як будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді [1]. Але це не єдине визначення інформації, відображеної в електронному вигляді, що зустрічається у вітчизняному законодавстві. Так, ст. 200 Цивільного кодексу України підтверджує «електронний вигляд» інформації, копіюючи її визначення, закладене у вищезгаданому законі [2], а за логікою Закону України «Про телекомунікації» для того, щоб дані стали інформацією у формі, придатній для її автоматизованої обробки засобами обчислювальної техніки, необхідно її перетворення та обробка за допомогою електронно-обчислювальних машин (ЕОМ) [3].

Регулювання сфери масової інформації, в тому числі тієї, що відображається в електронному вигляді, в цивілізованих державах регулюється переважно адміністративними методами. Адміністративно-правове регулювання у сфері масової інформації за предметом такої діяльності можна умовно поділити на регулювання друкованої та електронної інформації, яка підпадає під категорію масової. Проте на відміну від друкованих ЗМІ, де існує практика врегулювання правовідносин між відповідними суб'єктами, адміністративно-правове регулювання щодо виготовлення та розповсюдження електронної інформації, зокрема в мережі Інтернет, знаходиться на початковій стадії, має високий ступень нерозробленості та потребує вдосконалення. Такий дисбаланс спостерігається вже на законодавчому рівні. Так, в Україні функціонують Закони «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про видавничу справу», «Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні», інші нормативно-правові акти, які встановлюють

правила поведінки у сфері масової інформації, яка виготовляється в друкований спосіб, у той час як відносини між суб'єктами у сфері електронної інформації регулюються лише Законом України «Про телекомунікації», прийнятому у 2003 році, та деякими нормативно-правовими актами нижчого рівня.

Як зауважує К.В. Степаненко, в умовах становлення та вдосконалення гарантій прав і свобод людини та громадянина в Україні, а також враховуючи те, що право на інформацію, гарантоване Конституцією України, є одним із найважливіших прав людини, та й сама по собі інформація як найважливіший ресурс суспільства набуває все більшого значення в житті особи, суспільства і держави, істотно актуалізується необхідність конкретизації та уточнення механізмів доступу до інформації як у технічному сенсі, так і в правовому значенні, розумінні і тлумаченні [4, с. 35]. Сьогодні можна констатувати, що об'єми розповсюдження масової інформації через комунікативні мережі, зокрема мережу Інтернет, набагато перевищують циркуляцію та використання споживачами друкованих форм (газет, журналів тощо) концентрації певних відомостей. Тенденція до оцифрування печатних ЗМІ, яка вже давно спостерігається в зарубіжних країнах, взята на озброєння і Україною. Так, Національний реєстр електронних інформаційних ресурсів [5] налічує 108 найменування електронних варіантів друкованих видань, однак реальна кількість інформаційних ресурсів, доступних для користування громадянами держави, значно більша.

У вітчизняній юридичній літературі спостерігається намагання поділити існуючі засоби масової інформації на «старі» та «нові». До перших відносять традиційні друковані ЗМІ, тобто газети, журнали, бюлетені тощо. До «нових» – так звані електронні (радіо, телебачення та ін.), що визначаються національним законодавством як аудіовізуальні засоби масової інформації. Але нам все ж таки імponує позиція В.М. Супрун, який, здійснюючи класифікацію інформаційного суверенітету за сферами реалізації, виділяє: а) традиційні ЗМІ, до яких належать телебачення, теле-радіомовлення, друковані засоби масової інформації і б) обіг інформації у мережі Інтернет [6, с. 5]. Така класифікація є більш коректною, адже важко зараховувати радіо чи телебачення до «нових» ЗМІ; єдине, що може виділяти їх новизну, – це технічні характеристики радіо або телевізійних систем.

Дійсно, циркуляція масової інформації, відображеної в електронному вигляді, здійснюється переважно в мережі Інтернет. З урахуванням швидкості та обсягів поширення комп'ютеризації у світі історію людства навіть поділяють на дві ери – до та після появи мережі Інтернет. Інтернет є фактором міжнародної комунікації, тому не випадково право на доступ до глобальної мережі все частіше згадується в міжнародних документах. Так, Окінавська Хартія Глобального Інформаційного Суспільства, прийнята 22 липня 2000 року лідерами держав G8 [7], у ст. 3 визначає вільний обмін інформацією та знанням однією з демократичних цінностей людства. Рада ООН із прав людини визнає анонімне використання Інтернету і використання шифрування особистих даних і засобів комунікації невід'ємним правом людини. У Фінляндії з 1 липня 2010 року право на швидкісний Інтернет (понад 1 мегабіта на секунду) віднесли до основних прав людини. У таких країнах, як Іспанія, Франція і Фінляндія, право на Інтернет закріплено законодавчо. 7 липня 2011 року ООН визнала доступ до Інтернету базовим правом людини.

Правове регулювання правовідносин, що складаються в інформативно-комунікаційних системах, є проблемою міжнарод-

ного порядку. Так, принцип вільного, широкого і збалансованого поширення інформації закріплений Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 18 грудня 1978 року «Питання, що стосуються інформації». Правове регулювання поширення інформації в мережі Інтернет базується на спеціальних принципах, які гарантують будь-якій державі не тільки право на створення комп'ютерних мереж на своїй території, на участь у міжнародному обміні електронними даними, але і право на захист від шкідливої, суспільно небезпечної інформації. Останнє також передбачається положеннями Конвенції Ради Європи «Про кіберзлочинність», яка набрала чинності із 1 липня 2004 року, до якої приєдналася й Україна.

З огляду на те, що на сьогодні міжнародної організації, що здійснює єдине правове регулювання функціонування системи мережі Інтернет, не існує, видається обгрунтованим, що саме держава зобов'язана контролювати зміст інформації, розміщеної в комп'ютерних мережах, відповідно до норм міжнародного права і національного законодавства. Із цього приводу можна виділити три моделі державного регулювання поширення інформації в мережі Інтернет, що склалися в сучасному світі. Згідно з першою моделлю, якої дотримується Китай, законодавчо встановлений контроль за поширенням інформації в мережі Інтернет здійснює виключно держава. Так, відповідно до Закону КНР «Про телекомунікації» «провайдери повинні протягом 60 днів отримати в Міністерстві інформаційної індустрії ліцензію на свою діяльність, надавши необхідні відомості про свій бізнес» [8, с. 35], а також зберігати всі матеріали своїх сайтів і інформацію про їх відвідини і надавати ці дані на вимогу поліції. Іншим представником даного правового підходу до регулювання інформації, розміщеної в мережі Інтернет, є Сполучені Штати Америки. Зокрема, Президентська Директива 1998 року наказує «захистити американські інформаційні системи за допомогою залучення додаткових інвестицій на вирішення технічних і кадрових проблем, створити інформаційні спільноти та консультативні центри для узагальнення практики і розробки стандартів захисту інформації від несанкціонованого доступу та участі у визначенні уразливості інформаційних систем, розробки програм захисту інформації та навчання кадрів» [9, с. 18].

Що стосується другої моделі, то вона характеризується наявністю юридичної відповідальності провайдера за будь-які дії користувача. Наприклад, у Франції існує ряд законів, які наказують провайдерам повідомляти відомості про авторів сайтів будь-якій зацікавленій третій особі під загрозою кримінальної відповідальності у вигляді тюремного ув'язнення. Крім цього, у 1978 році був створений спеціальний орган (Національна комісія інформатики і свобод), який зобов'язаний стежити за тим, щоб інформатика не порушувала права і свободи людини.

Третя модель регулювання інтернет-відносин, можна назвати її більш-менш «м'якою», звільняє провайдера від відповідальності в тому випадку, якщо він виконає певні умови, пов'язані з характером надання послуг і взаємодією з суб'єктами інформаційного обміну. Так, у Німеччині, відповідно до Закону «Про телекомунікації», адміністративна відповідальність провайдерів за розміщення нелегального контенту передбачена лише в тому випадку, якщо вони є власниками цієї інформації або свідомо поширюють її з посиланням на інші джерела. У Законі відсутній обов'язок провайдерів видаляти протизаконну інформацію, розміщену на їх серверах.

Інформаційне законодавство України у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, можна вважати не до кінця завершеним. Більшою мірою проблема адміні-

стративно-правового регулювання у сфері масової інформації в Україні, відображеної в електронному вигляді, торкнулася такого нового виду інформаційного продукту, як Інтернет-ресурси або Інтернет-ЗМІ. Зокрема, як справедливо зазначає Д.В. Андрєєв, виникає серйозна проблема правового забезпечення функціонування інформаційних агентств (Інтернет-ресурсів, що займаються виробництвом і розповсюдженням інформації), які де-факто виконують функції засобів масової комунікації та істотно впливають на формування правових норм і правосвідомості, але де-юре множинні аспекти їх діяльності залишаються законодавчо неврегульованими [10, с. 168–169].

Існуючу в мережі Інтернет інформацію можна умовно розділити на зміст (контент), тобто сайти, і інформаційний ресурс – програмне забезпечення віддаленого сервера, що дозволяє в режимі он-лайн під час взаємодії з відповідною програмою комп'ютера певним способом обробляти та перенаправляти зміст мережевої інформації. Для організації та забезпечення функціонування комп'ютерної мережі залучаються Інтернет-провайдери (інформаційні посередники), яких за функціональними спроможностями поділяють на провайдерів (операторів) інфраструктури та провайдерів контенту (послуг). Чинне законодавство не містить визначення поняття, яке розкривало б зміст цих елементів і в такий спосіб пояснювало правову природу засобів масової інформації в мережі Інтернет. Відсутній також спеціальний нормативно-правовий акт, що визначав би їх статус, порядок створення та засади діяльності. Загальною нормою виступає ст. 22 (п. 2) Закону України «Про інформацію» [1], відповідно до якого засобами масової інформації є засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. Аудіовізуальні засоби масової інформації – це радіомовлення, телебачення, кіно, звукозапис, відеозапис тощо.

Під час визначення аудіовізуального (електронного) засобу масової інформації законодавець вводить таке поняття: «Організація, яка надає для масового приймання споживачами аудіовізуальну інформацію, передану у вигляді електричних сигналів і прийняту за допомогою побутових електронних пристроїв [11]. У Вікіпедії Інтернет-ЗМІ (інтернет-видання) визначається як регулярно оновлюваний інформаційний сайт, який ставить за мету виконувати функцію засобу масової інформації й користуватися певною популярністю й авторитетом (має свою постійну аудиторію) [12]. Законом України «Про телебачення і радіомовлення» (ст. 1) визначається сутність мовлення (телебачення і радіомовлення) як передача на відстань звукової або зорової інформації за допомогою електромагнітних хвиль, що розповсюджуються передавальними пристроями і приймаються будь-якою кількістю теле- та радіоприймачів [11]. Наведена ознака свідчить про певну відмінність електронних друкованих засобів масової інформації від традиційних, яка полягає у великій оперативності поширення масової інформації.

У вітчизняному науковому середовищі існує певна кількість авторських визначень поняття електронних ЗМІ. Так, У.Б. Андрусів під Інтернет-ЗМІ розуміє регулярно оновлювані веб-сторінки, на яких розміщується інформаційний контент для перегляду/прослуховування публікою [13, с. 236]. Д. Козьяков надає таке визначення Інтернет-засобу масової інформації: «Результат інтелектуальної діяльності, що має назву засобу індивідуалізації й електронний вигляд періодичного друкованого видання, радіо-, теле-, відеопрограми, кінохронікальної програми або іншу форму періодичного поширення масової інформації [14, с. 123]. Автор робить спробу дещо звизити понят-

тя «Інтернет-ЗМІ» до «Інтернет-видання», під якими розуміє будь-який сайт засобу масової інформації або інших суб'єктів, що поширює мережею Інтернет новини та/або будь-які інші інформаційні дані [14, с. 123].

Інформація, що поширюється мережею Інтернет, зокрема електронними ЗМІ, може розцінюватися як масова інформація, адже вона доступна необмеженому колу осіб, однак законодавець чітко не визначає Інтернет-контент як аудіовізуальну інформацію. Отже, на законодавчому рівні чітко не визначено, чи належать веб-сайти та інші інформаційні джерела в мережі Інтернет до ЗМІ. Серед науковців переважає думка, з якою слід погодитись, про те, що веб-сайти слід вважати засобом масової інформації, а веб-ресурси вітчизняного сегмента Інтернет слід наділяти статусом ЗМІ [15, с. 6; 16, с. 82–87; 17, с. 32]. Зокрема, така практика поширена і в зарубіжних країнах. Так, у США Верховний суд штату Нью-Йорк у свій час прийняв рішення, згідно з яким усі Інтернет-сайти, незалежно від їхнього змісту та професійного рівня, вважаються ЗМІ. Але при цьому, як справедливо зауважує О.О. Мацкевич, існуюча практика й результати наукових досліджень дають можливість сформулювати певні критерії, яким мають відповідати сайти для того, щоб вважатися інтернет-медіа. До таких критеріїв можна віднести періодичність, редагування, достовірність та об'єктивність інформації, ідентифікацію інформації за автором та структуруванням (наповненням), самоідентифікацію та оформлення (наявність зовнішніх ознак, що дозволяють віднести сайт до ЗМІ). Особливість інтернет-видань полягає також у відсутності необхідності створювати редакційну раду та приймати редакційний статут, що є обов'язковим для телерадіокомпаній та друкованих засобів масової інформації [18, с. 203].

В Україні єдиним документом, в якому міститься вказівка на необхідність реєстрації інформаційних ресурсів у мережі Інтернет як ЗМІ, є постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» [19]. Водночас порядок реєстрації національного ЗМІ, передбачений чинним законодавством, не охоплює діяльність зі створення та функціонування Інтернет-контенту, але регулювання цих процесів у комунікаційних мережах є проблематичним за об'єктивними причинами, адже будь-яка особа з будь-якої точки глобальної мережі може поширювати в Інтернеті інформацію, територіально перебуваючи поза межами національної юрисдикції.

Зважаючи на ці обставини, процес адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, в національному сегменті Інтернету має свою специфіку. Наприклад, під час розгляду різних засобів комунікацій у мережі Інтернет варто фокусувати увагу на структурних елементах, які утворюють правовий зміст такого явища, як Інтернет-видання. Іншими словами, предметом регулювання такого типу інформаційних відносин буде не технічне обладнання, яке в друкованих ЗМІ відіграє велику роль, а суб'єкти, які постачають у мережі інформацію, та зміст самого контенту. Така позиція набуває ваги особливо у випадку притягнення до юридичної відповідальності суб'єктів масової інформації, які в процесі її виготовлення та поширення порушують норми чинного законодавства.

Висновки. Таким чином, вітчизняне інформаційне законодавство, що регулює, зокрема, правовідносини у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, потребує постійної адаптації до сучасних тенденцій розвитку інформацій-

них технологій, вироблення сучасних механізмів контролю за поширенням масової інформації через телекомунікаційні системи. Відносна новизна й висока соціальна роль інформаційних процесів у мережі Інтернет, а також особливості існуючої системи права в Україні зумовлюють регулювання зазначених відносин у рамках різних галузей права, серед яких особливе місце посідає адміністративне. Адміністративно-правове регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, повинно змінюватися, зважаючи на специфіку інтернет-відносин, але для цього необхідно відповідні правові підстави. Обов'язковими умовами впровадження законодавчих новацій щодо адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації, відображеної в електронному вигляді, повинна стати: а) системна роз'яснювально-консультативна робота з користувачами глобальної мережі Інтернет; б) відповідна підготовка державних службовців, яких законодавство наділяє правом контролю та нагляду за діяльністю суб'єктів масової інформації; в) зміни до законодавства, що регулює процедуру застосування юридичної відповідальності до порушників – суб'єктів масової інформації.

Література:

1. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992 р. – № 48. – Ст. 650 (в редакції від 25.06.2016 р.).
2. Цивільний Кодекс України : Закон України від 16.01.03 р. № 435-IV; зі змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Про телекомунікації : Закон України від 18.11.03 р. № 1280-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2004. – № 12. – Ст. 155.
4. Степаненко К.В. Державне регулювання правовідносин в інформаційно-комунікаційній мережі Інтернет / К.В. Степаненко // Правова інформатика. – 2013. – № 3(39). – С. 35–40.
5. Національний реєстр електронних інформаційних ресурсів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://e-resurs.gov.ua>.
6. Супрун В.М. Теоретико-правові основи інформаційного суверенітету : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / В.М. Супрун ; Харк. нац. ун-т внутр. справ, 2010. – 20 с.
7. Окінаєвська Хартія Глобального Інформаційного Суспільства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/998_163.
8. Гузеева О.С. Ответственность за распространение противозаконной информации в сети Интернет: практика зарубежного опыта / О.С. Гузеева // Международное уголовное право и международная юстиция. – М. : Юрист, 2008. – № 2. – С. 36–39.
9. Федосеева Н.Н. Основы международно-правового и национального регулирования защиты информации / Н.Н. Федосеева // Правовые вопросы связи. – М. : Юрист, 2008. – № 1. – С. 23–26.
10. Андреев Д.В. Пробелы законодательства Украины в обеспечении информационной сферы / Д.В. Андреев // Пробелы в российском законодательстве. – 2013. – № 3. – С. 167–170.
11. Про телебачення і радіомовлення : Закон України від 21 грудня 1993 року № 3759 XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 10. – Ст. 43.
12. Інтернет-ЗМІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org>.
13. Андрусів У.Б. Сучасне правове становище організацій мовлення в мережі Інтернет / У.Б. Андрусів // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 1. – С. 235–241.
14. Козьяков Д. Масова інформація в мережі Інтернет: правові аспекти / Д. Козьяков // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2010. – № 1. – С. 120–123.
15. Аляб'єва Н.В. Договір про надання послуг у мережі Інтернет : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.03/ Н.В. Аляб'єва. – Харківський національний університет внутрішніх справ. – Харків, 2010. – 18 с.
16. Красноступ Г. Правове регулювання Інтернет-засобів масової інформації / Г. Красноступ // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2010. – № 3(101). – С. 82–87.
17. Новицький А.М. Сучасне правове становище засобів масової інформації, що здійснюють діяльність у мережі Інтернет / А.М. Новицький, П.С. Ріппа // Правова інформатика. – 2010. – № 1(25). – С. 30–34.
18. Мацкевич О.О. Порівняння Інтернет-ЗМІ та інших суб'єктів, що діють у сфері масової інформації / О.О. Мацкевич // Актуальні проблеми держави і права : збірник наукових праць. Вип. 70 / редкол.: С.В. Ківалов (голов. ред.) та ін. ; відп. за вип. В.М. Дрьомін. – Одеса : Юридична література, 2013. – 472 с.
19. Постанова Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи» від 27 лютого 2009 р. // Вісник Верховного суду України від 03.03. 2009 р. – 2009. – № 3. – С. 7. – П. 12.

Примаков К. Ю. Административно-правовое регулирование в сфере массовой информации, отраженной в электронном виде

Аннотация. В статье предпринимается попытка исследовать содержание административно-правового регулирования в сфере массовой информации, отраженной в электронном виде.

Ключевые слова: информация, массовая информация, отраженная в электронном виде, административно-правовое регулирование, средства массовой информации, государство.

Primakov K. Administrative regulation of the media, displayed electronically

Summary. This article is an attempt to explore the meaning of administrative and legal regulation in the media, displayed electronically.

Key words: information, mass information displayed electronically, administrative and legal regulation, mass-media, state.

**ТРУДОВЕ ПРАВО;
ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ**
